

BESTSELLER THE NEW YORK TIMES

EMILY HENRYOVÁ

KNIHO MOLOVÉ

*DRAVÁ LITERÁRNÍ AGENTKA, PROTIVNÝ REDAKTOR
A ROMANTICKÁ ZÁPLETKA, KTEROU NIKDO NECĚKAL.*

Tenhle pracovní oběd – a potenciální pracovní partnerství – jsou mrtvé už před narozením.

Charlie se mnou spolupracovat nechce a já nechci spolupracovat s ním, ale předpokládám, že se rozhodl zatím zcela neopustit pravidla slušného chování, protože mi chce odpovědět na otázku.

„Na můj vkus je až moc sentimentální,“ odpoví po chvíli. „A ty postavy jsou jako karikatury –“

„Jsou svérázné,“ zavrtím hlavou. „Mohli bychom je všechny zploštit, ale je jich tam hodně a to, co je na nich svérázného, odlišuje jednu od druhé.“

„A to místo, kde se to odehrává –“ ...

„To město existuje,“ namítnu. ...

Charlie zavrtí hlavou. Vypadá podrážděně. Tak to jsme dva.

Není mi sympatický. Jestliže já jsem typická velkoměstská slečinka, tak on je zapšklý suchar, kterého nenadchne vůbec nic.

Jedna z nejzábavnějších knih, které si letos můžete přečíst. Nechybí zde spousta chemie ani vtipné hlášky.

– Woman&Home

Knížky Emily Henryové jsou darem, dokonalou rovnováhou mezi vzrušující četbou a něžnou romancí. Příběh se odvíjí lehce a postavy jsou okouzlující. Jedinou chybou je, že i tahle knížka má svůj konec.

– V. E. Schwab, autorka bestselleru
New York Times Neviditelný život Addie LaRue

Jedna z nejpopulárnějších knih roku 2022!

– Sunday Times

KNIHOMOLOVÉ

EMILY HENRYOVÁ

**KNIHO
MOLOVÉ**

Přeložila Tereza Libichová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Book Lovers © 2021 by Emily Henry

Published by Penguin Random House, USA

Translation © Tereza Libichová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-740-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-739-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-245-5 (print)

*Noosho, tahle knížka bohužel není pro tebe.
Už ale vím, jakou pro tebe napíšu,
takže si musíš ještě počkat.*

*Tahle knížka je pro Amandu, Dache, Danielle,
Jessicu, Sareer a Taylor.
Bez vás by tahle knížka nevznikla.
A kdyby ji byl náhodou někdo napsal,
neměl by ji kdo číst.
Díky, díky, díky.*

PROLOG

Před pěti lety

KDYŽ SE KNÍŽKY stanou pevnou součástí vašeho života – nebo jako v mém případě se jimi žijíte –, dokážete docela dobře odhadnout, kam příběh směřuje. Jednotlivé obrazy, archetypy, obvyklé zvraty v ději, to všechno se vám v mozku přetaví do jednoho velkého katalogu, rozděleného podle kategorií a žánrů.

Vrahem je manžel.

Šprtka se pořádně ohákne a bez brýlí najednou vypadá strašně sexy.

Chlapec začne chodit s vysněnou dívkou – nebo s ní začne chodit jiná dívka.

Někdo se snaží vysvětlit nějaký složitý vědecký objev a někdo jiný si odkašle: „Ehm, nemohl byste to říci česky, prosím?“

Jednotlivé detaily se mohou kniha od knihy lišit, ale pod sluncem opravdu není vůbec nic nového.

Vezměte si třeba takovou romanci z malého města.

Takový ten typ příběhu, v němž je cynický sexy frajer z New Yorku vyslaný do nějakého Maloměsta ve Spojených státech, aby tam zničil malý rodinný podnik – řekněme třeba rodinnou pěstírnu vánočních stromků – a aby udělal místo na trhu velké bezduché korporaci.

Jenže když onen zmíněný Městský Týpek pobývá v Maloměstě, věci najednou vůbec nejdou podle plánu. Protože *samozřejmě* rodinnou pěstírnu vánočních stromků – nebo pekárnu nebo jakýkoliv jiný podnik, který byl hlavní hrdina vyslán zničit – vlastní a vede někdo neuvěřitelně přitažlivý a neuvěřitelně ochotný nechat se svěst.

Hlavní protagonistu samozřejmě má ve svém rodném velkoměstě svou drahou polovičku. Někoho natolik bezskrupulózního, kdo ho klidně podporuje v tom, aby někomu jinému zničil život a vysloužil si tak ono velké povýšení. Během telefonátů odpaluje odpovědi na její otázky, zatímco ona ho neustále přerušuje, štěká na něj bezcitné rady a šlape přitom na rotopedu.

Jednoznačně poznáte, že ona je ta špatná, protože má nepřírodně blond vlasy ulíznuté dozadu jako Sharon Stone v *Základním instinktu*, a navíc nesnáší vánoční výzdobu.

Zatímco hlavní hrdina tráví víc a víc času s půvabnou pekařkou/švadlenkou/prodavačkou vánočních stromků, něco se v jeho životě změní. Poznává, jaký je pravý smysl života!

Vrátí se domů, celý proměněný díky lásce dobrosrdečné dívky. Tam požádá svou ledovou královnu, zda by s ním nešla na procházku. A ona si povzdechne: *V těchhle lodičkách od Blahnika?*

Bude to zábava, uvidíš, hlesne on. Na procházce jí řekne, aby se podívala nahoru na hvězdné nebe.

A ona odsekne: *Viš, že se nemůžu zrovna teď moc zaklánět, protože jsem akorát byla na botoxu!*

A on najednou zjistí, že už se ke svému starému životu nedokáže vrátit. Protože nechce! Ukončí svůj chladný a neuspokojivý vztah a požádá o ruku svou novou lásku (kdo by ztrácel čas nějakým randěním?).

V tenhle okamžik se přistihnete, že na nebohou knihu ječíte: *Vždyť ji ani neznáš! Jak se vůbec jmenuje příjmením, aha, pitomče?* A z druhé strany pokoje na vás zasyčí *psst* vaše sestra Libby a hodí vám na hlavu popcorn, aniž by vůbec zvedla hlavu od své knížky v pomačkaném obalu, kterou si právě vypůjčila z knihovny.

A to je ten důvod, proč jdu na pracovní oběd a mám zpoždění. Protože tohle je můj život. Metafora, která vládne mým dnům. Archetyp, který až do detailu naplňuji.

Já jsem ta holka z velkoměsta. Ne ta, která se seznámí se sexy sedlákem. Ale ta *druhá*.

Upjatá literární agentka s pečlivě upravenými nehty, která si pročítá rukopisy knížek při jízdě na rotopedu a vůbec si nevšimá fotky líbezného pláže, která se jí coby spořič obrazovky vznášá přímo před očima.

Já jsem ta, která vždycky dostane kopačky.

Tenhle příběh jsem četla a taky jsem si ho už dostkrát prožila, dostkrát na to, abych poznala, že se mi to právě teď děje zase, zatímco se proplétám mezi houstnoucím davem chodců v pozdním odpoledni v Midtownu, telefon přitisknutý k uchu.

Ještě mi to neřekl, ale v předtuše té hrůzy už mi vstávají vlasy na hlavě, krouť se mi žaludek z představy, jak konverzace směřuje k onomu pádu z útesu, jak vystřiženému z nějakého animovaného filmu.

Grant měl do Texasu odjet na dva týdny, jenom aby pomohl uzavřít dohodu mezi svou firmou a butik hotelem kousek od San Antonia, který se pokoušeli získat. Vzhledem k tomu, že jsem si už prožila dva rozchody, které po takových služebních cestách následovaly, reagovala jsem na jeho oznámení tak, jako kdyby mi řekl, že se právě dal k námořníkům a další den ráno odplouvá.

Libby se mě snažila přesvědčit, že přeháním, ale já nebyla nijak překvapená, když Grant třikrát za sebou nestihl náš pravidelný noční telefonát nebo když další dva po chvíli ukončil. Věděla jsem, k čemu to spěje.

A pak, před třemi dny, dávno před tím, než se měl vracet zpátky, se to stalo.

Vyšší moc ho přinutila zůstat v San Antoniu déle, než plánoval. Dostal zánět slepého střeva.

Teoreticky vzato, mohla jsem si hned koupit letenku a přijet za ním do nemocnice. Jenže jsem byla uprostřed velké zakázky a po-

třebovala jsem být neustále na telefonu a mít stabilní internetové připojení. Moje klientka na mě spoléhala. Pro ni to byla životní šance. A kromě toho, sám Grant mi tvrdil, že operace slepého střeva je rutinní záležitost. Přesněji řekl: „O nic nejde.“

A tak jsem zůstala v New Yorku a někde hluboko v sobě jsem tušila, že právě odevzdávám Granta do rukou bohů maloměstské romance, aby si s ním dělali, co uznají za vhodné.

Teď, o tři dny později, kdy ve značkových lodičkách prakticky sprintuju na pracovní oběd a telefon svírám v ruce tak pevně, až mi bělají klouby, Grantův hlas právě zatlouká poslední hřebíček do rakve našeho vztahu.

„Řekni to ještě jednou,“ poručím mu, i když jsem to původně mínila jako otázku.

Grant si povzdychne. „Už se nevrátím, Noro. V minulém týdnu se pro mě všechno změnilo.“ V jeho hlase slyším úsměv. „Já jsem se změnil.“

Mé bezcitrné a chladné srdce holky z velkoměsta zběsile tluče. „Je to pekařka?“ odkašlu si.

Na vteřinu je ticho. „Cože?“

„Je to *pekařka*?“ zopakuju, jako kdyby to byla ta nejlogičtější otázka, kterou musíte položit, když se s vámi přítel rozchází po telefonu. „Ta holka, kvůli který mě opouštíš.“

Po chvíli mlčení to vzdá. „Je to dcera majitelů toho hotelu. Rozhodli se, že ho neprodají. Zůstanu s nimi a budu jim pomáhat.“

Nemůžu si pomoci a zasměju se. To vždycky byla moje reakce na špatné zprávy všeho druhu. Pravděpodobně to bude i důvod, proč mám ve svém okolí pověst té nejhorší mrchy, ale co jiného mám asi tak dělat? Sesypat se jak domeček z karet na přečpaném chodníku a utopit se v slzách? Komu by to prospělo?

Zastavím se před restaurací a lehce si promnu oči. „Takže jenom jestli tomu dobře rozumím,“ odkašlu si, „ty se vzdáváš své skvělé práce, skvělého bytu a *mě*, aby ses mohl přestěhovat do Texasu. Abys mohl být s někým, jehož kariéra se dá nejlépe popsat jako *dcera majitelů hotelu*?“

„V životě jsou důležitější věci, Noro, než peníze a úžasná kariéra,“ odsekne.

Znovu se zasměju. „A to jsi fakt přesvědčenej, že to, co říkáš, míníš úplně vážně, jo?“

Grant je synem miliardáře, hotelového magnáta. Říct, že měl vždycky všechno naservírované jak na zlatém podnose, ani zdaleka nevystihuje jeho situaci. Podle mě musel mít snad pozlacený i toaleták. Pro Granta byla vysoká škola pouhou formalitou. Zahraniční stáže byly formalitou. Ksakru, vždyť i to, že nosí kalhoty, bral jako pouhou formalitu! Práci dostal jenom na základě známostí svého papínka.

Což je přesně ten důvod, proč je ta jeho poznámka tak dvojsmyslně vtípná. Tu poslední větu jsem asi musela říct nahlas, protože se mě zeptá: „Co tím jako myslíš?“

Nahlédnu oknem do restaurace a podívám se na hodiny na displeji mobilu. Jdu pozdě – a já *nikdy* nechodím pozdě. To rozhodně není první dojem, který jsem chtěla vzbudit.

„Grante, jsi čtyřiatřicetiletý dědic hotelového impéria. Pro většinu z nás je práce prostředkem, jak se najíst.“

„Vidíš?“ opáčí, „tak to je přesně ten pohled na svět, se kterým jsem už skoncoval. Ty někdy umíš být opravdu tak bezcitná, Noro. Virginia a já chceme –“

Neudělám to úmyslně, nechci být uštěpačná, ale její jméno ze mě vyrazí skřehotavý smích. V momentě, kdy se mi dějí příšerné věci, jako kdybych se odpoutala od svého těla. Jako kdybych se na sebe dívala zvenku a říkala si: *Vážně? Vážně se mi svět pokouší udělat právě tohle? To je trochu na palici, ne?*

Jako třeba v tomhle případě, kdy se osud rozhodl zavést mého přítele do náruče jiné ženy a obdařil ji jménem Virginia, které indikuje schopnost ženy udržet si neporušené panenství. Chci říct, vždyť to přece *je* srandovní.

Na druhé straně linky se ozve zakašlání. „Jsou to dobří lidé, Noro. Jsou solí naší země. A takový chci být i já. Noro, nepředstírej, že jsi uražená...!“

„Kdo co předstírá?“

„Vždyť tys mě nikdy nepotřebovala!“

„Samozřejmě že ne!“ Dřela jsem dost tvrdě na tom, abych si vybudovala život, který by byl jen můj vlastní, aby mě jen tak někdo nedokázal spláchnout do kosmického odpadu jenom tím, že prostě vytáhne špunt.

„Nikdy jsi u mě nechtěla spát...“ pokračuje.

„Ale moje matrace je prostě objektivně lepší!“ Hledala jsem devět a půl měsíce, než jsem si ji konečně koupila. Ostatně, tímhle stylem si vybírám i partnery, jenže stejně koukněte, kde jsem zase skončila.

„... tak nepředstírej, že jsem ti zlomil srdce,“ zatvrdí se Grant. „Mám pocit, že to u tebe snad ani není možné.“

Zase se musím zasmát.

Protože v tomhle ohledu se tedy mýlí. Jenomže když vám někdo jednou srdce zlomí *doopravdy*, tak nějaký takovýhle telefonní hovor je proti tomu úplně nic. Možná vám to způsobí malé bodnutí u srdce. Nebo šelest. Ale určitě vám ho nezlomí.

Grant se ale rozjel. „Ani jsem tě nikdy neviděl brečet!“

Posluš si, chce se mi odseknot. Kolikrát nám máma říkala, když se na nás usmívala skrz slzy, že jí její poslední objev vyčetl, že je moc citlivá a emocionální?

Protože v tom je ta potíž. Jak být tou správnou ženou? Když někomu naservírujete svoje city jako na podnose, tak jste hysterka. Když je držíte pod pokličkou, aby se na ně váš přítel nemusel ohlížet, tak jste bezcitná mrcha.

„Už musím jít, Grante,“ uzavřu to.

„Samozřejmě, jako vždycky,“ odsekne.

Evidentně to, že mám nějaké závazky, které musím dodržet a které jsem si dohodla už dřív, je jenom dalším důkazem, že jsem frigidní a odporná robotka, která spí zachumlaná ve stodolarových bankovkách v posteli z neopracovaných diamantů. (Kdyby jenom to.)

Zavěším, aniž bych se rozloučila, a schovám se pod markýzu restaurace. Zatímco se snažím zklidnit hlubokým nádechem, če-

kám, jestli se dostaví slzy. Nedostaví. Nikdy nepřijdou. S tím jsem smířená.

Mám práci, kterou musím udělat, a na rozdíl od Granta ji i udělám, kvůli sobě a taky kvůli všem ostatním v Nguyenově literární agentuře.

Uhladím si vlasy, narovnáám ramena a zamířím dovnitř, ze zánovní studeného vzduchu z klimatizace mi na pažích naskočí husí kůže.

Na oběd je už pozdě, a tak tu moc lidí není, takže Charlieho Lastru spatřím, jak sedí skoro až vzadu. Je celý v černém jako nějaký upír z velkoměstského nakladatelství.

Osobně jsme se nikdy nepotkali, ale znovu jsem si zkontrolovala oznámení v časopise *Publisher's Weekly* o jeho povýšení na šéfredaktora v nakladatelství Wharton House a vryla si jeho fotku do paměti: přísné tmavé obočí, světle hnědé oči, pod plnými rty na bradě malý důlek. Na tváři drobnou pihu, která by na ženě byla určitě považována za znaménko krásy.

Rozhodně mu není o moc víc než pětatřicet, má tvář, o které by se dalo říct, že je chlapecká, kdyby ovšem nebylo toho unaveného pohledu a stříbrem prokvetlých vlasů.

A taky se mračí. Nebo šklebí. Koutky úst mu sjíždí dolů. Čelo má nakrčené. Zakaboněné.

Podívá se na hodinky.

To není dobré znamení. Těsně před tím, než jsem odešla z kanceláře, mě moje šéfová Amy varovala, jak nedůtklivý umí Charlie být, ale toho jsem se nebála. Protože já chodím vždycky včas.

Tedy kromě chvil, kdy dostávám kopačky po telefonu. Pak mívám šest a půl minuty zpoždění, evidentně.

„Dobrý den!“ natáhnu ruku při příchodu, abych se s ním pozdravila. „Nora Stephensová. Jsem moc ráda, že vás konečně poznávám i osobně.“

Postaví se, nohy židle zaškrábou o podlahu. Černé oblečení, zachmuřené rysy a celkové chování – to všechno má na celou místnost okamžitě účinek jako černá díra – přitáhne a pohltí všechno světlo.

Většina lidí nosí černou barvu jako znak líného profesionalismu, ale on to povýšil na barvu své volby s velkým V: kombinace pohodlného svetru z merino vlny, kalhot a kožených polobotek mu dodává vzezření celebrity, kterou na ulici nachytl paparazzi. Přistihnu se, že v duchu počítám, kolik amerických dolarů má na sobě. Libby tomu říká „úchylný středostavovský zvyk“, ale já mám prostě ráda hezké věci a často, když mám za sebou těžký den, jen tak brouzdám po internetu a prohlížím si e-shopy, jen abych se uklidnila.

U Charlieho outfitu bych si tipla, že stál něco mezi osmi sty a tisícem dolarů. Upřímně řečeno, stejně jako můj, i když já jsem si všechno, co mám na sobě, tedy kromě bot, pořídila v sekáči.

Dvě dlouhé vteřiny si zamyšleně prohlíží moji nataženou ruku, než mi jí potřese. „Jdete pozdě.“ Posadí se, aniž by se obtěžoval podívat se mi do očí.

Je snad na světě něco horšího než chlap, který si myslí, že nemusí dodržovat pravidla společenského chování jenom proto, že se narodil s hezkým obličejem a naditou prkenicí? Svoji denní míru tolerance vůči sebestředným kreténům jsem už vyplýtvala na Granta. Jenže tuhle hru musím dohrát do konce, už kvůli autorce, kterou zastupuju.

„Já vím,“ usměje se omluvně, ale vlastně aniž bych se doopravdy omluvila. „Děkuji, že jste na mě počkal. Metro zůstalo stát mezi stanicemi, víte, jak to bývá.“

Pozvedne ke mně oči. Teď vypadají tmavší, dokonce tak temné, až nedokážu říct, kde začíná duhovka a kde panenka. Jeho výraz napovídá, že *neví*, jak to bývá: tedy omluvu, že se zastavilo metro, považuje za pitomou a fádňí.

Asi nejezdí podzemkou.

Asi ho všude vozí velká lesklá černá limuzína nebo gotický kočár tažený párem vraných koní.

Sundám si sako (se vzorem rybí kosti, značka Isabel Marant) a posadím se naproti němu. „Už jste si objednal?“

„Ne,“ ucedí. Nic víc.

Mé naděje pohasnou.

Tenhle seznamovací oběd jsme si naplánovali už před několika týdny. Jenže minulý pátek jsem mu poslala nový rukopis jedné z mých nejstarších klientek, Dusty Fieldingové. Teď přemýšlím, jestli mám svěřit jednu ze svých autorek tomuto muži.

Vezmu si do ruky jídelní lístek. „Mají salát s kozím sýrem, který je prý nedostižný.“

Charlie zavře svůj lístek a chvíli mě pozoruje. „Než se budeme věnovat čemukoliv dalšímu,“ odkašle si a obočí se mu zachmuří, hlas má od přírody lehce chraplavý, „měl bych vám rovnou říct, že ta nová kniha od Fieldingové se nedá číst.“

Spadne mi brada. Nejsem si jistá, co mám vlastně říct. Za prvé jsem o té nové knížce vůbec nechtěla mluvit. Jestli ji Charlie chtěl odmítnout, mohl to stejně tak dobře udělat e-mailem. A bez toho, aby použil slovní spojení *nedá se číst*.

Ale kromě toho, každý slušný vychovaný člověk by aspoň počkal, až na stůl přinesou ošatku s pečivem, než začne někoho urážet.

Taky zavřu jídelní lístek a založím ruce. „Podle mě je to její zatím nejlepší práce.“

Dusty už vyšly tři jiné knihy, všechny byly skvělé, ale žádná z nich se neprodávala zvláště dobře. Její minulý nakladatel to s ní už nechtěl riskovat, takže je zase zpátky na začátku a hledá někoho, kdo by její nový román vydal.

A dobrá, možná to není *moje* oblíbená kniha od ní, ale rozhodně má neuvěřitelný komerční potenciál. Kdyby měla toho správného redaktora, je mi jasné, co by z té knížky mohlo být.

Charlie se opře a jeho zkoumavý kritický pohled způsobí, že mi po zádech přejede mráz. Vypadá to, jako kdyby se díval přímo do mě, skrz mou uhlazenou slupku viděl až do mého rozervaného nitra. Jeho pohled jako by říkal: „Přestaň se tak ztuhle usmívat. *Tak* milá zas nejsi.“

Pomaloučku krouží vodou ve skleničce. „Její nejlepší knížka byla *Sláva maličkostem*,“ odkašle si, jako kdyby tři vteřiny očního kontaktu stačily na to, aby přečetl mé nejskrytější myšlenky a věděl, že teď mluví za nás oba.

Upřímně, *Sláva* byla jednou z mých nejoblíbenějších knih uplynulého desetiletí, to ale z téhle nové knížky nedělá hromadu pilin.

Opáčí: „Tahle knížka je v každém ohledu stejně dobrá. Jenom jiná – možná trochu výraznější, ale to jí aspoň dodává filmový nádech.“

„Trochu výraznější?“ Charlie přimhouří oči. Aspoň se mu do nich vrátila nazlátlá hněď, takže už nemám pocit, že jimi do mě vypálí díru. „To je asi jako kdybych prohlásil, že Charles Manson byl guru jistého životního stylu. Je to možná pravda, ale rozhodně to není to podstatné. Z téhle knížky mám pocit, že ji psal někdo, kdo se díval na srdceryvné reklamy o prevenci týrání zvířat a pak si pomyslel: *Co kdyby všechna tahle štěňátka umřela v přímém přenosu?*“

Podrážděně se zasměju. „Bezva. Chápu, že to není zrovna váš šálek kávy. Ale možná by věci pomohlo,“ zamračím se, „kdybyste mi laskavě prozradil, co se vám na té knížce *líbilo*. Abych věděla, co vám mám poslat příště.“

Lhářko, říká mi rozum, *žádnou další knížku mu nepošleš.*

Lhářko, říkají Charlieho znepokojivé soví oči. *Žádnou další knížku mi nepošleš.*

Tenhle pracovní oběd – a potenciální pracovní partnerství – jsou mrtvé už před narozením.

Charlie se mnou spolupracovat nechce a já nechci spolupracovat s ním, ale předpokládám, že se rozhodl ještě úplně neopustit pravidla slušného chování, protože mi chce odpovědět na otázku.

„Na můj vkus je až moc sentimentální,“ odpoví po chvíli. „A ty postavy jsou jako karikatury –“

„Jsou *svrázné*,“ zavrtím hlavou. „Mohli bychom je všechny zploštit, ale je jich tam hodně a to, co je na nich *svrázného*, odlišuje jednu od druhé.“

„A to místo, kde se to odehrává –“

„Co je špatného na místě, kde se to odehrává?“ Místo děje totiž celou knížku *Jednou jedenkrát* prodává. „Sunshine Falls je naprosto okouzující městečko.“

Charlie se zakucká a doslova obrátí oči v sloup. „Je to totálně mimo realitu.“

„To město existuje,“ namítnu. Dusty vylíčila malé horské městečko tak idylicky, až jsem se rozhodla si ho najít na internetu. Sunshine Falls v Severní Karolíně, jenom kousíček od Ashevilleu.

Charlie zavrtí hlavou. Vypadá podrážděně. Tak to jsme dva.

Není mi sympatický. Jestliže já jsem typická velkoměstská slečinka, tak on je zapšklý suchar, kterého nenadchne vůbec nic. Je to neurvalý mizantrop, otrávený Oskar ze Sezamové ulice, Heathcliff z druhého dějství a ta nejhorší část pana Knightleyho od Jane Austenové.

Což je škoda, protože je také známý tím, že jeho redakční dotek je kouzelný. Několik mých kamarádů agentů mu přezdívá král Midas. Neboli „všechno, čeho se dotkne, se promění ve zlato“. (I když musím přiznat, že zase jiní mu říkají Bouřkový mrak. Neboli „díky němu padají z nebe místo vody prachy, ale za jakou cenu?“)

Vtip je v tom, že Charlie Lastra si vybírá vítěze. *A Jednou jedenkrát* si nevybral. Rozhodnutá zvednout si sebevědomí, aspoň to svoje, když ne jeho, založím si ruce na hrudníku. „Bez ohledu na to, jak vyumělkované vám to místo připadá, Sunshine Falls opravdu existuje.“

„Existovat klidně může,“ opáčí Charlie, „ale já vám říkám, že Dusty Fieldingová tam nikdy nebyla.“

„A proč na tom tak záleží?“ zeptám se a už se ani nesnažím předstírat slušnost.

Charliemu vyletí koutek úst nahoru, jak ho pobavil můj výlev. „Chtěla jste vědět, co se mi na té knížce nelíbilo –“

„Chtěla jsem vědět, co se vám *líbilo*,“ opravím ho.

„– no a mně se nelíbilo místo, kde se to odehrává.“

Projede mnou vztek a zahnízdí se mi přímo za hrudní kostí. „Tak co kdybyste mi třeba rovnou řekl, jaké knížky by vám vyhovovaly, pane Lastro?“

Znovu se pohodlně opře o opěradlo židle, malátně se protáhne jako nějaká divoká kočka, která si jen hraje se svou kořistí. Znovu

zakrouží vodou ve sklenici. Myslela jsem si, že má třeba takový nervový tik, ale teď mi to spíš připadá jako rafinovaný způsob mučení. Mám chuť mu tu sklenici shodit ze stolu.

„Já chci,“ odpoví Charlie, „ranou Fieldingovou. *Slávu maličkostem.*“
„To se špatně prodávalo.“

„Protože její nakladatel nevěděl, jak to prodat,“ ušklíbne se Charlie. „Wharton House by to uměl. Já bych to uměl.“

Zachmuřeně nadzdvihnu obočí, ale snažím se ovládnout a nevypadat naštvaně.

Zrovna v tu chvíli k nám dorazí servírka. „Mohu vám zatím něco nabídnout, než si vyberete jídlo?“ zeptá se mile.

„Dám si salát s kozím sýrem,“ zamumlá Charlie, aniž by se podíval na kteroukoliv z nás.

Asi se těší, až o mém oblíbeném salátu prohlásí, že *se nedá jíst.*

„A pro vás, madam?“ obrátí se servírka ke mně. Potlačím zamrazení, které mi přejede po páteři pokaždé, když mě někdo, komu je sotva přes dvacet, osloví „madam“. Tak se asi musí cítit duch, když mu lidi hamtají na hrob.

„Dám si ho taky,“ opáčím a pak (protože tohle byl prostě pekelný den a protože tady budu ještě nejmíň dalších čtyřicet minut uvězněná s chlápkem, se kterým nemám nejmenší chuť vůbec kdy pracovat) vyhrknu: „A gin s martini. Suché s olivou.“ Suché jako já.

Charlie sotva znatelně nadzdvihne obočí. Je čtvrtek, tři odpoledne, sice to ještě tak úplně není čas na aperitiv, ale když vezmu v potaz, že většina nakladatelství mívá v létě prázdniny a že si většina lidí stejně bere v pátek volno, tak se dá říct, že už je vlastně víkend.

„Blbej den,“ zamumlám sotva slyšitelně, když servírka s naší objednávkou zmizí.

„Tak blbej jako ten můj určitě ne,“ opáčí Charlie suše. Zbytek nevysloveného visí přímo hmatatelně ve vzduchu: *protože jsem si přečetl osmdesát stránek Jednou jedenkrát a pak jsem musel na tuhle schůzku s tebou.*

Posměšně se zeptám: „Takže vám se opravdu nelíbilo místo, kde se román odehrává?“